

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐτησία	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ. 30
•	» ταῖς Ἐπαρχίαις	» 40
•	» τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. 10

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ὁ ἐγγράφων ἓνα συνδρομητήν, προπληρώνοντα τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ λαμβάνει δωρεὰν ἕκατον ἐπισκεπτήρια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Ἀποτέλεσμα διαγωνισμοῦ πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ τίτλου τοῦ "Ἐπικαίρου,,

Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ: Σκηνὴ ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῶν σεισμῶν. (Ἐκ τοῦ γεωμαρτιζοῦ).

Ν. ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΥ: ; (ποίημα).

ΥΠΑΤΙΑΣ: Μόνος. (πεζὸ τραγῳδίδι).

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ: Ὁ Μανδύας (διήγημα, τέλος).

Κ. ΜΠΕΛΛΑ: Ἀφθαστοὶ πόθοι. (ποίημα).

ΑΡ. ΚΟΡΑΚΑ: Ἀργύρη . . . κτλ. (ποίημα).

ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΥ: Ὁ Φονιάς. (δοῦμα).

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: Μαργαρίτα Στέφα. (Μυθιστόρημα, συνέχεια).

ΞΕΡΟΦΥΛΟΥ: Τὰ Ἠλύσια τῶν Παρισίων.

Ὀλιγόστιχα, ἀστεῖα, αἰνίγματα καὶ προβλήματα, ἀλληλογραφία.

Ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ τίτλου τοῦ "Ἐπικαίρου,,

Ὁ ἐνδιαφέρων, τὸ ὅποιον ἐπέδειξε τὸ δημόσιον μας διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ τίτλου τοῦ περιοδικοῦ μας μᾶς ἱκανοποιεῖ πληρέστατα. Ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει κάποιος κόσμος, ὅστις ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ γράμματα, ἐπιθυμεῖ τὴν πρόοδον αὐτῶν καὶ οὕτως μᾶς ἐνθαρρύνει ὅπως μετ' ἐλπίδος προσδοκῶμεν καλῆτερον μέλλον. Θὰ ἦτο αὐτόχροημα καταστροφή ἂν τὸ κοινόν μας δὲν ἐδείκνυεν ἐπὶ τέλους κάποιαν σιογήν, ἔστω καὶ μικράν, πρὸς τὸ Καλόν. Ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Αἴγυπτος μὴ ἔχουσαι τόσον ὁμογενῆ πληθυσμόν ὅσον ἡ πόλις μας διατηρεῖ πολλὰ περιοδικά, τὰ ὅποια λόγῳ καλλιτεχνίας καὶ ἐνίοτε ἕλης εἶναι ἔξοχα. Καὶ ὅταν διατηροῦνται τόσον πολυέξοδα περιοδικά θὰ εἴπη ὅτι τὸ δημόσιον τῶν δύο αὐτῶν μερῶν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ γράμματα καὶ θέλει τὴν πρόοδον αὐτῶν. Ἐπορεπεν ἡμεῖς νὰ μὲνωμεν ὀλίσω; Ὅχι βέβαια. Τὸ ἐνδιαφέρων, τὸ ὅποιον ἐδειξε τὸ δημόσιον διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ τίτλου μας ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἠχοῖσαμεν νὰ αισθανώμεθα τὴν ἀνάγκην καὶ κάποιας καλλιτεχνικῆς διαμορφώσεως μας, κάποιας φιλολογικῆς ἀπολαύσεως. Ἐνθόμεθα τὸ ἐνδιαφέρων τοῦ κοινοῦ μας νὰ μὴ σταθῇ μέχρις ἐδῶ.

Εἰς τὸν διαγωνισμόν μας ἐστάλησαν 350 ἐπιστολαί, περιέχουσαι 580 τίτλους. Οἱ τίτλοι ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶναι δυστυχῶς διάφοροι, μολὺς οἱ διάφοροι εἶναι περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα. Ἐκ τούτων ἡ ἐκλεγείσα πρὸς ἐκλογὴν τίτλου ἐπιτροπὴ ἐξέλεξεν ὡς καταλληλότερον διὰ τὸν "Ἐπικαίρου,, τὸν τίτλον **Χρονικά**, τὸν ὅποιον μᾶς ἔστειλεν ὁ ἐκ Παισῶν καλὸς μας φίλος κ. Δημήτριος Λογνόπουλος.

Καὶ τώρα ἀπὸ τῆς προσεχοῦς δευτέρας θὰ προσβῶμεν εἰς τὰ δέοντα πρὸς ἀναβάπτισιν τοῦ περιοδικοῦ μας ἂν δὲν ἐπέλθον δυσχέρεια ἀνυπερβλήτοι ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων τὸ περιοδικόν μας εἰς τὸ μέλλον θὰ τιτοφορεῖται **Χρονικά**.

ΣΚΗΝΗ

ΑΠ' ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΝ

Ὁνειρεύετο, ὅτι ἦτο μέσα εἰς ἕνα πλοῖο. Τὰ ἄγρια κύματα ἐψώνοντο ἐψηλά καὶ τὸ ἐκονοῦσαν δυνατά. Ἐξαφνα τὸ πλοῖο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδοῖσκειτο, συνεκρούσθη μὲ ἕνα ἄλλο. Κοτότοι τρομεροὶ καὶ τοιγμοὶ ἀκούσθησαν.

Ἐβρέθη πεσμένη ἐπάνω εἰς τὸ χαλὶ τοῦ πατώματος. Κάπου κάπου ἄκουε ἀπὸ μακρὰ κρότους ὡσάν κανονοβολισμούς· ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ἀλλ' ἐστάθη. Τὸ κούνημα καὶ οἱ τοιγμοὶ ξανάρχισαν, καὶ κατόπιν ἀκούσθη ἕνας φοβερός κρότος. Ἐκεῖ κοντὰ της ἔπεσε κάτι τι βαρὺ ἐπάνω εἰς τὸ πάτωμα, τὸ ὁποῖο ἐνέδωκε, καὶ αὐτὴ ἐγλύσθη εἰς ἕνα προῖγμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐξέσχιε ὀδυνηρῶς τὰς κνήμας. Κατόπιν ἔπεφτε, ἔπεφτε, ἔπεφτε. Κάπου ἐκτόπησεν ἡ κεφαλὴ της καὶ ἔχασε τὰς αἰσθήσεις.

Κάτι ψυχρὸ καὶ ὑγρὸ τὴν προσέβαλλε. Καὶ ὅταν μέσα εἰς τὸν λήθαργο ἐκεῖνο ἀνοῖξε τὰ μάτια καὶ εἶδε πρὸς τὰ ἐπάνω, διέκρινεν εἰς μαῦρο σκότος τὸν οὐρανὸν, εἰς τὸν ὁποῖο διεγράφοντο εἰς ἕτι βαθυτέρο χροῶμα τὰ σχήματα σανίδων καὶ δοκῶν. Ψυχρὴ βροχὴ ἐμαστίζονε τὰ μέλη της, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦσε νὰ καλύψῃ πλέον τὸ σχισμένον ὑποκάμισό της. Τὰ σκέλη της ἦσαν ἀκίνητα μαγκωμένα ἀπὸ ἕνα προῖγμα βαρὺ, μαλακόν.

Ἄρχισε καὶ πάλι νὰ φωνάζῃ ἄγρια φωνά ἠκούοντο ὡς ἀπάντησις ἀπὸ τὸν δρόμο. Ἐξαφνα ἐνόησε τί συνέβη. Σεισμός! Τρόμος τὴν συνέσπασε. Ἄλλ' ἡ κρούα βροχὴ ἐξακολουθοῦσε ἀνηλεῆς νὰ μαστιγώῃ τὸ σῶμά της. Ὅταν ἠθέλησε νὰ σηκωθῆ, ἐνόησεν ὅτι κάπου συνεκροτοῦντο δυνατὰ τὰ μαλλιά της. Ἀπ' τὸν τρόμο ἔχασε σχεδὸν κάθε συναίσθησι. Τώρα ἄρχισεν ἀσυνειδήτως καὶ ἀκουσίως νὰ ἐπικαλεῖται τοὺς ἁγίους. « Ἁγία Ἐλένη, ἁγία Αἰκατερίνα, ἁγία Μαρία, Χαῖρε Μαρία!... » Τὰ λατινικὰ ὀνόματα ἀλλεπάλληλα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ χεῖλη της. Ἐνίοτε ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεστέναζε βαθέως.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τὸν ἅγιον Φραγκίσκο, τὸν προστάτη ἅγιον τῆς ἐνορίας της. Εἶχε δίκαιον νὰ εἶναι θημιωμένος μαζὺ της. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶχεν ἐξομολογηθῆ καὶ ἐπῆρε συγχώρησι. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν Αἰμίλιον εἶχεν ἐξομολογηθῆ καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴ τὸν ἰδῆ πλέον. Καὶ δὲν ἔφευγεν ἀκόμη τὸ σῶμά της τὰ ἴχνη τοῦ δαγμάματός του ἐπάνω εἰς τὸν ὄμον; Ἐν μέσῳ πληγωμένου ἀκόμη τὴν ποιεῖ καὶ τὴν ἐνθυμίζει τὴν ἁμαρτία. Ἴδου τώρα ἡ τιμωρία! Καὶ ξανά πάλιν αἱ λέξεις τῆς προσευχῆς ρέουν ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Τώρα οἶγος ἄρχισε νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά της ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον δυνατώτερον ἀπ' τὴν ἐπίσχησι τῆς προσευχῆς, τὴν ἀνάγκασε νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ψηλαφήσῃ τοιγύρω της μὲ προσοχὴ, Ψηλαφῶντας τοιουτοτρόπως, ἐνόησεν ὅτι τὸ προῖγμα, τὸ ὁποῖον συνέ-

σφγγε καὶ ἐκροτοῦσε τὰ λυμένα μαλλιά της κάτω εἰς τὸ πάτωμα ἦτο ἡ δουλάπα. Τὴν ἐσκουῖνθησε, τὴν ἐκούνησεν ὀλίγο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἀμέσως ἐσήκωσε τὴν κεφαλή καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος.

Μερικαὶ τρίχες κάπου μαγκωμένα ἐξεροῖζώθησαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ κεφαλὴ της ἦτο ἐλευθέρω.

Ριγούσα, κλαυθμηροῦσα καὶ προσευχομένη ἄρχισε τώρα νὰ ψηλαφῆ πρὸς τὸ σκοτεινὸ σῶμα, τὸ ὁποῖο ἐπέεζε τὰ πόδια της, τὸ χέρι της ἐσχίσθη ἀπὸ μία ἀγκίδα. Κατόπιν ἔψαυσε διασταυρωμένα διαζώσματα, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠχοῦσαν μεταλλικὰ ἐλατήρια.

Ἀνεγνώρισε τὸν μακρὸν καναπέ της. Ἐπροσπάθησε νὰ τὸν σηκώσῃ καὶ παρ' ἐλπίδα τὸ κατόρθωσε πολὺ εὐκόλως. Ἀπέσυρε τὰ πόδια της καὶ τώρα πλέον ἦτο ὅλως διώλου ἐλευθέρω.

Ἄλλ' ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ ψῦχος, Ἐζήτησε νὰ τυλιχθῆ μὲ τὸ σκέπασμα τοῦ καναπέ, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο μαγκωμένο πολὺ σφιχτά. Ἐθυμῆθη τὴν ἱματιοθήκη της. Ἐσάνυψε πρὸς αὐτήν, τὸ θυροφυλλὸν της ἦτο ὀλίγον ἀνοιχτό, καὶ ἠμπόρεσε νὰ βάλῃ τὸ χέρι της. Ἐπιασε τὸ ἐπανωφόρι της καὶ τὸ ἔβγαλεν ἔξω μὲ προσοχὴ.

Ἀφοῦ τὸ ἐτυλίχθη, αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ της καλήτερα. Ἐρριγούσεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ παγετῶδες κρούσ, ἀλλ' ἔψαυσε τοῦλάχιστον ἐκεῖνο τὸ ἀλύπητον μαστίγιωμα τῆς βροχῆς. Τώρα ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν της, τοῦ ἀνδρός της. Κανένας δὲν ἀπεκρίθη. Μόνον ἀπ' τὸ μέρος τοῦ δρόμου ἀκούοντο ἀντηχοῦσαι ἄγρια φωνά, βλασφημίαι, κατάρα, κραυγαί, θρηνοὶ, στεναγμοὶ, προσευχαί. Ἐξαφνα ἐκεῖ πλησίον ἀκούσθη φρικώδης θόρυβος. Σπασίματα, κρότοι, κρημνίσματα, τριζίματα καὶ ἔπειτα σπαρακτικαὶ κραυγαὶ ὀδύνης μιᾶς γυναικείας φωνῆς, τὴν ὁποῖα ἐγνώριζε. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Ἰουλίας Φέρμη εἰς τὸ πλαγινὸ σπίτι. Κατόπιν τίποτε. Φαίνεται ὅτι τὸ σπίτι κατέρρευσε· παρετήρησε τοὺς στύλους τῆς στέγης, καὶ τὴν ἐφάνησαν ὅτι ἐκνωῦντο τρομερὰ ἀγωνία τὴν καβέλαβε. ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ τετράγωνον κενόν, τὸ ὁποῖο ἔβλεπεν εἰς τὸν ἀριστερὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐπάτησεν ἐπάνω εἰς σπασμένα ὑαλιά. Μὲ δυνατὴ φωνὴ ἐτινάχθη πίσω καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν δουλάπα. Μὲ δύναμι, τὴν ὁποῖα δὲν ἐφαντάζετο, ἔσπυρε σάν τρελλὴ τὸ συρτάρι, τὸ ὁποῖο ἦτο σφιγμένον. Τὰ παπούτσι ἦσαν ἄνω κάτω. Ἐκάνθησεν εἰς μία ἄκρη τοῦ συρταριοῦ, ἐπῆρεν ἕνα σιβάκι, τὸ ἔσπυρε εἰς τὸ ἀριστερὸν τῆς πόδι, ποῦ ἐπονοῦσε καὶ γογγύοντα γογγύοντα ἔδεσε τὰ κορδόνια.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ ζητῆ τὸ δεξιὸ σιβάκι, χωρὶς νὰ ἠμπορῆ νὰ τὸ εὔρῃ· ὅτι ἠμποροῦσε νὰ φορέσῃ κανένα ἄλλο, αὐτὸ οὔτε κἀν ἐπέρασεν ἀπ' τὸν νοῦ της. Τέλος ἦτο ἐτοιμὴ τὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ δέσῃ, τὰ ἔχασεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι της. Κατόπιν ἐπῆρεν ἕνα κεφαλομάνδυλον ἀπ' τὴν δουλάπα, ἐσκέπασε μὲ αὐτὸ τὸ κεφάλι της καὶ τὸ ἔδεσε κάτω ἀπ' τὸν λαιμὸν της. Ξανά πάλιν ἀκούσθη ὁ κρότος ἐνός

κρημνιζόμενον σπιτιοῦ, ἀλλ' αὐτὴ τὴν φορὰ ὀλίγον μακρὰ. Διεκόπη ἡ κλαυθμηροῦσα ἐνός παιδιοῦ φωνή, τὴν ὁποῖα ἀπὸ πολλοῦ ἄκουε καὶ τὴν ὁποῖαν τώρα ἀνεγνώρισε. Ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου· ἀλλ' ὁ τρόμος, ὁ ὁποῖος τὴν συνεκροτοῦσε δὲν τὴν ἀφήκε νὰ σκεφθῆ περισσότερον δι' αὐτό. Σάν τρελλὴ ἔτρεξε εἰς τὸ παράθυρον, ἐπήδησε κάτω καὶ χωρὶς νὰ σταθῆ, ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Οἱ δρόμοι ἦσαν ἀγνωστοί. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ σπίτια ἔγιναν ἄφρατα, καὶ ἀπὸ τὰ ἐψηλότερα παράθυρα μερικῶν ἐφαίνετο ὁ οὐρανὸς τῆς νύκτας. Στύλοι, σανίδια, σίδηρα προεξείχον καὶ αἰωροῦντο εἰς τὸν ἄερα. Εἰς κάθε βῆμα ἐσκόνταφεν εἰς σωρούς χωμάτων, εἰς πέτρας, εἰς στύλους, εἰς ἐπιπλα. Τώρα ἐπάτησε κάτι μαλακόν, τὸ ὁποῖο ἐσφάδαζε. Ἐνα σῶμα ἀνθρώπου. Καθ' ὅσο ἐπεροῦσεν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σπίτια, ἄκουε μεσ' ἀπ' αὐτὰ θρήνους καὶ φωνάς. Μία δυνατὴ φωνὴ ἀκούσθη ἀπ' τ' ἀριστερὰ, κατὰ κανονικὰ διαστήματα ἐπαναλαμβανομένη καὶ πάλι διακοπτομένη. Ἐνόμισε, πῶς ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Αἰμιλίου. Ἡ ἀγωνία της, ὁ τρόμος της ἐδιπλασιάσθησαν. Ἐφώναζε πρὸς τὴν φωνὴν, ἐσπαράχθη μέσα ἡ καρδία της, ἠθέλησε νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ν' ἀποθάνῃ μαζὺ του· τὰ δόντια της ἐκτυποῦσαν δυνατὰ, ὥστε ἐνῶ ἔκαμνε νὰ προχωρήσῃ, ἐδάγκασε τὴν γλῶσσά της.

Γυρνῶντας τὴν κόχη, εὐρέθη ἀνάμεσα εἰς ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων.

Γυναῖκες ἐνδυμένα σχεδὸν ὅπως καὶ αὐτὴ ἐκλαιαν. Δύο παιδία ἀδιακόπως ἐφώναζαν, ἕνας χοιρδὸς ἀνθρώπος μὲ ὑποκάμισον μοναχά, μὲ ὑψηλὰ ὑποδήματα καὶ μὲ ἕνα μεγάλο καπέλλον ἐκροτοῦσεν εἰς τὰ χεῖρα του ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, τρεῖς νέοι μὲ σμόκιν, μὲ ἄσπρα κολλίρια, ὁ ἕνας σκεπασμένος ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μὲ ἕνα σάλι, ἐκροτοῦντο ἀναμεταξὺν καὶ ἐτρούκλιζαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ λέφτοντες ἐπάνω εἰς ἀνδρας καὶ γυναῖκας. Ἄλλοι διηρεκῶς ἐφινθῶριζον «ave Maria» ἢ ἔλεγαν καμμία προσευχὴν εἰς τὴν ἁγία Ἀγάθη, τὴν προστάτιδα κατὰ τοῦ σεισοῦ. Δύο γυναῖκες πρὸ αὐτῆς ἐκροτοῦσαν ἀπὸ ἕνα εἰκονισματάκι τῆς Παταρίας, τὸ ὁποῖο εἶχαν κρημασμένον εἰς τὸν λαιμὸν τους μὲ μὴ ἀλυσιδίτσα. Ἐνῶ ἐπροχωροῦσε καὶ αὐτὴ, τὸ φυλακτὸν της τὸ ὁποῖο ἐπάνω εἰς τὸ σμάλιον τοῦ εἶχε ζωγραφισμένη τὴν περιφρημὴν Παταρία τοῦ Ἀντωνέλλη τῆς Μεσοήνης, ἐθυμῆθη τότε τὴν μητέρα της, ἡ ὁποῖα εἶχε κρημάσει τὸ εἰκονισματάκι εἰς τὸν λαιμὸν της κατὰ τὴν πρώτην κοινωνίαν, καὶ ὕστερον τὸν Αἰμίλιον, τοῦ ὁποῖου δῶρον ἦτο ὁ γύρος μὲ τὰ διαμαντάκια. Παρετήρησεν ἔξαφνα τὰ λαίμαργα μάτια μιᾶς γυναικὸς κοντὰ της καὶ ἀμέσως ἔκρυψε τὸ εἰκονισματάκι μέσα εἰς τὸν κόρφο της, τὸ πλῆθος ἔφθασε τώρα εἰς ἕνα πλατὺ δρόμον, ἐπροχώρησε μαζὺν καὶ ἡ Ἐλένη, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πηγαίνει. Ἐξαφνα τὸ πλῆθος ἐστάθη. Ἐμπρὸς ἐσπινθηροβολοῦσε μία κόκκινη λάμπρις καὶ ἀντηχοῦσαν ἄγρια κατάραι καὶ φωναὶ βραγχαί. Μία γυναικεία φωνὴ ἀνέ-

κραξε. «Οἱ κατὰδικοι!» τὸ πλῆθος τρομαγμένον ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλλοι πάλιν ἐκίνησαν πρὸς τὰ ἐμπρός. «Πρὸς τὸν λυμένα, πρὸς τὸν λυμένα!» ἐφώναζον. Ἀλήθεια πρὸς τὸν λυμένα ὡς χείμαρρος ἄρχισε νὰ προχωρῆ ὅλο τὸ πλῆθος. Ἡ Ἐλένη ἐστοιμώχθη ἀνάμεσα τους. Ἀπ' τὰ δεξιὰ φλόγες μεγάλα ἔβγαταν ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ σπίτια καὶ παρεμπρὸς ἕνα πλῆθος ξυρισμένων ἀνθρώπων μὲ ὑποκάμισα καταδίκων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Οἱ τρεῖς νέοι, μὲ τὰ σμόκιν ἐστέζοντο τώρα ἐμπρὸς εἰς δύο ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐδίδον τὰ ὠρολόγια των, τὰ χρηματοφυλάκιά των καὶ τὰ δακτυλίδια των.

Ἐκεῖνος, ποῦ ἦτο σκεπασμένος μὲ τὸ σάλι, ἠθέλησε νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ μὲ μιά γροθιά ἔπεσε κατὰ γῆς. Δύο ἀνθρωποὶ ἐπάλευαν μὲ γυνὰ μαχαίρια δι' ἕνα σεντουκάκι, τὸ ὁποῖο ἐκουβαλοῦσεν ὁ ἕνας. Ἡ Ἐλένη ἐπροχωροῦσε. Ἐκεῖ ἐχωρίσθη τὸ πλῆθος. Ἀνάμεσα εἰς τὸν δρόμον ἦτο ἕνα μεγάλο δουλάπι. Ξεύρει κανεῖς, πῶς εὐρέθη ἐκεῖ; Πίσω ἀπ' τὸ δουλάπι ἐστέζοντο δύο ἄγριοι κακοῦργοι, ὁ ἕνας ἐκροτοῦσεν ἕνα ἡμίγυμνον κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο μὲ ἀπελπισία ἐπάλευε μαζὺ του. Ὁ ἄλλος γονατισμένος ἐμπρὸς εἰς ἕνα κομμὸ ἔψαχε μέσα εἰς τὰ συρτάρια. Ἐξαφνα ἡ Ἐλένη αἰσθάνθη ὅτι κάποιος τὴν ἔπιασε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπ' τοὺς ὤμους.

Μία ἄγρια βραχνὴ φωνὴ ἐφώναζε κοντὰ εἰς τὸ αὐτὴ της. «Φέρο' το ἐδῶ! Δός το ἐδῶ αὐτό!». Καὶ μιά γροθιά ἄγγισε τὸ λαιμὸν της. Ἡ Ἐλένη δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Μὲ τὰ νύχια της ἠθέλησε νὰ ξεσχίσῃ τὰ χεῖρα, ποῦ τὴν ἐβαστοῦσαν. «Μὴν εἶσαι ἔτσι ἄγρια σὰν γάτα!» ἐφώναζεν ἡ ἴδια ἡ φωνή. Ἐξαφνα αἰσθάνθηκε ὅτι ἡ γροθιά ἐτραβοῦσε τὴν ἀλυσιδίτσα, ποῦ εἶχε εἰς τὸν λαιμὸν της. Πάει τὸ φυλακτὸν της! Ἀνάμεσα εἰς τὰ χοιρδὰ δάκτυλα ἔλαμπαν τὰ διαμάντια τοῦ Αἰμιλίου, ποῦ σὰν φλόγες ἐσπινθῶριζον. Ἡ Ἐλένη ἄρπαξε μὲ τὰ δύο χεῖρα τὴν γροθιά, ἡ ὁποῖα ἐκροτοῦσε τὸ εἰκονισματάκι, τὴν ἔφευρε εἰς τὸ στόμα καὶ ἐδάγκανε, ἐδάγκανε, ἐδάγκανε τὰ βρωμερὰ δάκτυλα. Ἐνα σκοῖνθημα τὴν ἔρχεται, ποῦ ἐκόντευσεν νὰ πέσῃ, καὶ μὲ ἕνα δυνατὸ τράβηγμα ἀπεσπάσθη ἡ γροθιά ἀπ' τὰ δόντια της. Ἡ ἀλυσιδίτσα ἔσπασε, τὸ ἐπανωφόρι της ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἡ Ἐλένη ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ, ἀλλ' αἱ βλασφημίαι τῶν κακοῦργων τὴν ἔκαμαν ν' ἀπομακρυνθῆ γρήγορα ἀπ' ἐκεῖ. Ἐμεινε μόνον μὲ τὸ σχισμένον ὑποκάμισον, τὸ μισολυμένον σκέπασμα τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ κίτρινα σιβάκια. Ἐνῶ ἔτρεχε, ἀκούμβησε σχεδὸν ἐπάνω εἰς ἕνα κακοῦργο, ὁ ὁποῖος ἐστέζετο ἐκεῖ κοντὰ. Διέφυγε τρέχουσα μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις της.

Ἐκεῖ κοντὰ ἀκούσθησαν πυροβολισμοί, «Στρατιῶται!» εἶπαν πολλοὶ φωναί. Ὅλοι ἔφευγαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ δρόμος ἦτο ἐλευθέρως. Κάποιος τὴν ἔπιασεν ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἐτραβοῦσε νὰ τὴν πάρῃ μαζὺ του. Ὡς ἐχθρός, ὡς φίλος, μήπως τὸ ἤξευρε; ἀπεσπάσθη ἀπ' τὰ χεῖρα του καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀκούσθησαν οἱ πυροβολισμοί. Ὅταν διέκρινε τὰς στο-

λάς τῶν στρατιωτῶν, ἐδίστασε μία στιγμή. Ἐντρέπεται τὴν φορεσιά της. Ἐξ ἐνοστικτοῦ ἐπήδησεν ὀπίσω ἀπὸ ἓνα τοῖχο, ἀλλ' ἐκεῖ βλέπει συσπειρωμένο ἓνα κακοῦργο μὲ τὸ χέρι καταμυαιωμένο. « Σὲ κρατῶ, κακοῦργε! » εἶπε καὶ ἔτριξε τὰ δόγτια. Μὲ ἀνέκφραστη ἀγωνία διέφυγε τὰ χέρια, τὰ ὁποῖα ἤθελαν νὰ τὴν συλλάβουν καὶ ἔτριξε πάλι πρὸς τὸν δρόμο. Οἱ πυροβολισμοὶ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη. Ἐξαφνα αἰσθάνθη ἓνα κανστικὸ πόνος εἰς τὴν κεφαλὴ καὶ εἰς τὸ πλευρό. Μὲ τὰ χέρια ἔμπροσθεν εἰς τὸ πρόσωπο, περιστράφη μία φορὰ σὰν σβοῦρος καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος διοικοῦσε τὸ τάγμα, τὴν εἶδε, ποῦ ἔπεσε. Ἐτριξε καὶ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της. Ἐφαίνετο χωρὶς ζωὴ. Αἰτάζετο καὶ ἔτριξαν ἐπάνω της ἓνα μανδύα. Κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο φόρεμα ἔδειξε μία ἄκρα τοῦ ὑποκαμίσου καὶ μιὰ ὄραϊα γάμπα μὲ κίτρινο σιβάκι. Ἀργὰ ἀργὰ ἐσηματίσθη μιὰ κόκκινη λωρίδα κάτω εἰς τὸ ἔδαφος.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

Γ. Καρατζᾶς.

Μέσα στὰ πόκεντρο τὸ ἐρημικὸ τὸ κοιμητήρι
Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα τὰ γυμνόκλαδα τὰ στοιχειωμένα,
Ποῦ σέπουν κόκκαλα πεντάχρονα λησιμονημένα,
Ποῦ πιά παπῆς δὲν πᾶ μὲ λίβανο μὲ θυμιατῆρι
νὰ τρισυγαῖση.
Μὲ εὐλάβεια τρισάγιο μυστικὸ λὲς πᾶ νὰ ψάλλῃ
Ἐκεῖ τὸ ταιριαγμένο τὸ καμαρωτὸ ζευγάρι,
Ἐκεῖνι μὲ τῆς ἀνοιξίης τῆ ζουλεμένη χάρι,
Ἐκεῖνος μὲ τὴ γόνιμη τοῦ Μάρτη παραζάλη!...
Ἐυπνᾶ ἢ πλάση.

Μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς ποῦ ψάλλει μαγεμένο
Χωρὶς φωνὴ νὰ βγάλῃ τὸ καμαρωτὸ ζευγάρι
Καὶ μπουμπουζιάζουν τὰ κλαδιά, φυτρώνει τὸ χορτάρι
Καὶ μὲς τὸ κοιμητήρι τὸ ἔρσο, τὸ λησιμονημένο

Ζωῆς ἀντάρα

Περνᾶ. Καὶ τραγουδοῦν τὰ κόκκαλα ποῦ τὰ σκεπάζει
Ἡ ἀραχνιασμένη Γῆς, ζωῆς τραγοῦδια ξεχασμένα
Μὰ μιὰ φωνὴ ποῦ βγαίνει ἀπ' τὰ βαθειὰ πνιγμένα
Στὸ ταῖρι τὸ μαγευτικὸ « Ἀγὼνι ἀγάπη!... » κραῖζει...
Νάταν κατάρρα;

In memoriam, 12) 3) 905.

Ν. Ἀμουργιανός.

Ὁ δεκαετής Χρηστάκης ἀναγινώσκει, ἐνφ' ὁ ἑπταετής Ἀλέκος ἀκούει: — Οἱ νικηταὶ κατέλαβον τὴν πόλιν καὶ κατέσφαξαν τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παῖδιά. Τὴν ἐπομένην ἐπαναληφθείσης τῆς μάχης ἐφρονεύθησαν 30, 000 ἄνδρες καὶ ἄλλοι τόσοὶ ἐτέθησαν ἐκτὸς μάχης.

Ἀλέκος. — Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου;

ΜΟΝΟΣ

Μόνος ἐπάνω στὴν πράσινη ραχοῦλα τοῦ βουνοῦ εἶναι οὐζωμένος ὁ περήφανος πλάτανος. Περιμένει μὲ κρυφὴ χαρὰ, νὰ φιλήσῃ τὴν ἀγάπην του, τὸ τρελλὸ ἀνοιξιάτικο ἀεράκι. Θέλει νὰ τοῦ ἀρέσῃ πειὸ πολὺ, γι' αὐτὸ μαζεύει ὁ πλάτανος ἀπὸ γύρω, ὅλα τ' ἀεράματα τοῦ βουνοῦ καὶ τὰ φυλάγει μὲ ζούλια μὲς τὰ φύλλα του.

Θέλει νὰ τὴν κρατήσῃ πειὸ πολὺ τὴν παιχιδιάρη τὴν αὔρα καὶ ἀφήνῃ τὰ πουλιὰ νὰ κτίζουν τίς φωλιές των στὰ πυκνὰ κλαδιά του, γιὰ νὰ χαιρετοῦν γλυκὰ γλυκὰ τὸ πέρασμα τῆς ἀγάπης του.

Γιὰ τοῦτο τὸ ἀεράκι εἶναι δροσερό, μυρωμένο κάτω ἀπ' τὸν πλάτανο, γιὰ τοῦτο καὶ ἡ προῆ του, ἀπαλὴ σὰ χαϊδεμένη. Φαίνεται σὰ νὰ ψιθυρίζῃ ἀγάπης τραγούδι.

Κι' ὁ πλάτανος χαρούμενος ἀπλώνει τὰ κλαδιά του σὰ νὰ εὐλογῇ τὰ ζευγάρια τῶν ἐρωτευμένων ποῦ ἔρχονται νὰ κούψουν τὴν εὐτυχία των στὴ σκιά του.

Μόνος ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ θρηρεῖ ὁ γέρω πλάτανος. Τὸ μυρωμένο ἀερί πέταξε, πάει. Ρημάζουν οἱ φωλιές τῶν πουλιῶν. Ἀργίως χειμωνιάτικος βοριάς ἀλύπητα τότε δέσχει τρίζουν τὰ γυμνὰ κλαδιά του.

Καὶ βγαίνει ἀπ' τὸν πλάτανο μιὰ βοῆ σὰ βαθὺς στεναγμὸς, σὰ νεκρικὸ μωρολόγι.

Ρίχνει τώρα ὁ πλάτανος τὴν πένθιμη σκιά του ἐπάνω στὴν κατάρυρχη γῆ καὶ μοιάζουν τ' ἀπλωμένα ξερὰ κλαδιά του σὰν τὰ χέρια ἑνὸς μεγάλου ἐσταρωμένου, ποῦ σκεπάζει τὸ μνημια κάποιος πεθαμένης ἀγάπης.

Βόσπορος.

Ἐπατία.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ

Τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἦτο κόπος ἄδικος νὰ ἐπάγῃ ἐκ νέου εἰς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας, διότι καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ὅτι εἶχε τὴν τύχη, νὰ ἐπανεύρῃ τὸν μανδύαν ἢ ἀστυνομία θὰ ἐκράτει τὸ ἔνδυμα αὐτὸ μέχρις οὗ ὁ Ἀκάκιος ἀποδείξῃ ὅτι ἦτο ἀδιαφιλονείκητος κύριός του. Τοῦ συνέστησε ὅθεν ν' ἀποταθῇ πρὸς ὑψηλὸν τι πρόσωπον καὶ αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν πρόσωπον θὰ ἐτελείωνε καλὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ Ἀκάκιος ἐδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἠκολούθησε τὴν συμβουλήν. Τὸ ὑψηλὸν πρόσωπον ἐδρόσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ὠμιλοῦσε λυπηρῶς μὲ ἓνα παλαιὸν φίλον του τὸν ὁποῖον εἶχε καιρὸν νὰ ἴδῃ, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ κ. Βασμασκὶν παρεκάλει νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ τύχῃ ἀκροάσεως παρὰ τῆ ἐξοχότητι του.

— Τί ἀνθρώπος εἶνε, ἠρώτησε μὲ ἐπερηφάνειαν;

— Ὑπάλληλος.

— Ἀς περιμένῃ. Ἐχω δουλειά. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὸν δεχθῶ. Τὸ ὑψηλὸν πρόσωπον ἐπεύδειο. Τίποτε δὲν τὸν ἠμποδίζε. Ὁ φίλος του καὶ αὐτὸς εἶχον ἐξαντλήσῃ πλεῖστα θέματα ὁμιλίας. Πολλὰς φορὰς ἢ συνομιλία των εἶχε διακοπῇ ἀπὸ μακρὰς παύσεις μετὰ τὸ τέλος τῶν ὁπίστων εἶχον σηκωθῆ κτυπῶντες οἰκείως ὁ εἰς τὸν ἄλλον φιλικῶς εἰς τὸν ὄμον.

— Ἔτσι, ἀγαπητέ μου.

— Ναί, γὰ, Στεπᾶν.

Ἄλλ' ὁ διευθυντὴς οὗτος δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸν αἰτοῦντα διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐπισημότητά του εἰς τὸν φίλον του, ὅστις εἶχεν ἀπὸ καιροῦ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ κατόκει εἰς τὴν ἐξοχήν.

Τέλος μετὰ πολλοὺς διαλόγους κατ' οὗς οἱ δύο συνομιληταὶ ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν πολυθρονῶν των ἐκάπριζον, ὁ διευθυντὴς ἐνεθυμήθη ὅτι τοῦ εἶχαν ζητήσει ἀκροάσιν. Εἶπε νὰ εἰσαγάγουν τὸν Ἀκάκιον.

Ὅταν τὸν εἶδε ἐνώπιόν του δειλόν, μὲ ἐφθαρμένην στολήν, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε ἀποτόμως:

— Τί θέλετε;

Ὁ δειλὸς Ἀκάκιος τὰ ἔχασε. Ἐν τούτοις ἠδυνήθη νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ μανδύου καὶ ὅτι ἀπηνθύνθη πρὸς τὴν ἐξοχότητά του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι χάρις εἰς τὴν ὑψηλὴν ὑποστήριξίν του παρὰ τῶ διευθυντῆ τῆς ἀστυνομίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν μανδύαν. Ὁ γενικὸς διευθυντὴς εἶρε τὸ διάβημα τοῦτο πολὺ ὀλίγον γραφειοκρατικόν.

— Ἐ, κύριε, εἶπε δὲν γνωρίζετε τί ἔπρεπε νὰ πράξετε εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Πόθεν ἔρχεσθε; Δὲν γνωρίζετε τὴν ἱεραρχικὴν ὁδόν; Ἐπρεπε νὰ ὑποβάλετε αἴτησιν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ γραφείου σας, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν παρέπεμπε εἰς τὸν τμηματάρχην, ἐκεῖνος εἰς τὸν γραμματέα μου καὶ αὐτὸς θὰ μοῦ τὴν ἔδιδε.

— Ἐπιτρέψατε μου, διέκοπεν ὁ Ἀκάκιος τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδρὸς ἔρρεε εἰς τὸ μέτωπον, συγκεντρῶνον τὰς δυνάμεις του, ἐπιτρέψατέ μου νὰ λάβω τὸ θάρρος καὶ νὰ σᾶς ἀνησυχίσω ὀλίγον διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν καὶ νὰ ἐπιστήσω συνάμα τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τὸ ὅτι οἱ γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς δὲν ἀξίζουν τίποτε.

— Ἐ! τί; ἀνέκραξεν ὁ γενικὸς διευθυντὴς, τοιμᾶς νὰ μιλήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ποῦ τὸν ξμαθες αὐτόν; Εἶρε λυπηρὸν οἱ ὑποδεέστεροι νὰ ἐπαναστατοῦν κατὰ τῶν ἀνωτέρων.

Ἐν τῇ παραφορᾷ του ὁ γενικὸς διευθυντὴς δὲν ἔβλεπε ὅτι ὁ δυστυχὴς Ἀκάκιος εἶχεν ὑπερβῆ τὴν πενητηκονταετίαν καὶ ἐφαίνετο ἐβδομηκοντούτης.

— Ξεύρετε, ἐξηκολούθησε τὸ ὑψηλὸν πρόσωπον, μὲ ποῖον ὁμιλεῖτε; Ἐνθυμηθεῖτε ἐνώπιον τίνος εὐρίσκεσθε. Σᾶς λέγω ἐνθυμηθεῖτε...

Λέγων ταῦτα, ἐκτύπη τὸν πόδα καὶ ἡ φωνὴ του ἐλάμβανε εὐρείας διαστάσεις.

Ὁ Ἀκάκιος ἔμεινε κροανόπληκτος, ἔτριψε, μόλις ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τῶν κρημῶν του καὶ ἄνευ τῆς βοήθειάς ἑνὸς ὑπηρετοῦ, ὁ ὁποῖος ἔτριξε εἰς βοήθειάν του θὰ ἔπιπτε. Τὸν παρέλαβον ἢ μᾶλλον τὸν ἔσυραν λιπόθυμον.

Ὁ γενικὸς διευθυντὴς ἐξεπλάγη καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του, εὐχαριστημένος ὅτι ὁ γέρον ὑπάλληλος σχεδὸν ἔχασε τὸν νοῦν του ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, ἔτριψε πλάγιον βλέμμα πρὸς τὸν φίλον του ἵνα ἴδῃ τί ἰδέαν ἐσηματίσει. Πόσον ἐχάρη ὅταν εἶδε ὅτι καὶ οὗτος συνεκινήθη καὶ τὸν ἔβλεπε πλέον μὲ κάποιον τρόπον.

Πῶς ὁ Ἀκάκιος κατῆλθε τὴν κλίμακα, πῶς διήλθε τὸν δρόμον καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἐγνώριζε. Περιοπάτησε μέσα εἰς τὴν θύελλαν ποῦ ἐμαίνετο ἔξω, χωρὶς νὰ παρατηρῇ τὸν φρικτὸν καιρὸν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ σπονδερὰ καταφύγιον. Ὁ ἀνεμος ποῦ ἐφύσα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τοὺς δρομίσκους τοῦ ἐφλόγισε τὸν λαμόν. Ἐφθασε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου κατεκλίθη χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ, τόσον τελειωτικὸν ὑπῆρξε τὸ μᾶθημα τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀκάκιος εἶχε πυρετόν. Χάρις εἰς τὸ κλίμα τῆς Πετρούπολεως ἢ ἀσθένεια ἐπροχώρησε ταχέως. Ὅταν ἦλθεν ὁ ἰατρὸς ἀνοφελὴς ἦτο πᾶσα βοήθεια τῆς ἐπιστήμης, ἐν τούτοις συνέταξε μίαν συνταγὴν ἵνα μὴ ὁ ἀσθενὴς ἀποθάνῃ παρὰ τὴν βοήθειαν τῆς ἱατρικῆς καὶ τέλος εἶπε ὅτι ἐντὸς δύο ἡμερῶν ὁ ἀσθενὴς θ' ἀποθάνῃ.

Ἐπειτα εἶπε εἰς τὴν νοικοκυράν:

— Μὴ χάνετε καιρὸν, κάμετέ του ἓνα φέρετρον ἀπὸ τσάμι ἐπειδὴ κοστίζει πολὺ ἓνα δρόνον. Ὁ τιλοῦχος σύμβουλος ἠκουσεν ἄρᾳ γὰρ τοὺς λόγους αὐτοῦ; Τοῦ ἐπέφεραν νέον πυρετόν αὐταὶ αἱ λέξεις; Ἐκλαιε θλιβερῶς τὴν τύχην του; Οὐδέεις γνωρίζει. Ὁράματα παραδόξα διήρχοντο ἀδιακόπως ἐντὸς τοῦ ἀδυνατοῦ του ἐγκεφάλου. Ἄλλοτε ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ τὸν Πέτροβιτς, εἰς τὸ ὁποῖον παρήγγειλε μανδύαν, ἄλλοτε ἔβλεπε κλέπτας νὰ τὸν τραβοῦν, ἄλλοτε ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα.

Τέλος ὁ Ἀκάκιος ἐξέπνευσε. Δὲν ἐσφράγισαν οὔτε τὸ δωμάτιον, οὔτε τὸ ἐρμαρίον του, διότι τίποτε δὲν εἶχε.

Ὁ Ἀκάκιος περιετυλίχθη εἰς ἓνα σάβανον, μετεκομίσθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον ὅπου ἐτάφη. Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀκροάσιν, ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου μὴ βλέπων τὸν Ἀκάκιον, τοῦ ἐμίγησε νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον. Ὁ ὑπηρετὴς ὅστις μετεβίβασε τὴν διαταγὴν ἔφερε τὴν ἀπάντησιν ὅτι δὲν τὸν ἐπανέβλεπαι πλέον.

— Διατί; ἠρώτησαν οἱ ὑπάλληλοι.

— Διότι ἐτάφη πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Οὕτω οἱ συνάδελφοί του ἔμαθαν τὸν θάνατον τοῦ Ἀκακίου.

Τὴν ἐπαύριον ἡ θέσις του κατελήφθη παρ' ἄλλον

ρωμαλεωτέρον κάπως σωματικῶς, ὅστις δὲν ἐκοπίαζε νὰ στολίῃ τὰ γράμματα εἰς τ' ἀντίγραφά του.

Ἐφαίνεται ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Ἀκακίου θὰ ἐτελείωνε ἐδῶ καὶ οὐδὲν περὶ αὐτοῦ θὰ ἐμανθάνομεν πλέον, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς τιλοῦχος σύμβουλος ἔμελλε νὰ ἐγειρῆ μεγαλείτερον θόρον μετὰ θάνατον καὶ ἐδῶ ἡ ἱστορία του γίνεται φανταστική.

Ἡμέραν τινὰ διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Πετρούπολιν ὅτι παρὰ τὴν γέφυραν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης κάθε νύκτα ἐφαίνεται ἐν φάντασμα μὲ στολήν ὑπάλληλου δημοσίου γραφείου καὶ ὅτι τὸ φάντασμα τοῦτο, ὁ νεκρὸς οὗτος ἐξίτηι ἕνα γλεμμέρον μανδύαν καὶ ἀφήρει ἀπὸ ὄλους τοὺς διαβάτας χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν οὔτε τίλους, οὔτε θέσιν, τοὺς μανδύας των, ἀδιάφορον ἂν εἶχον γούνας ἀπὸ γαλῆν, σαμοῦρι, ἄρκιον ἢ κάστορα. Εἰς τῶν ἀρχαίων συναδέλφων τοῦ τιλοῦχου συμβούλου εἶδε τὸ φάντασμα καὶ ἐβεβαίωσε ὅτι ἦτο ὁ Ἀκάκιος.

Ἡ ἀστυνομία μετεχειρίσθη πάντα τὰ δυνατὰ μέσα ἵνα συλλάβῃ τὸ φάσμα καὶ νὰ τὸ τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς, ἀλλ' ἀδύνατον.

Τὸ φάντασμα ἐξηκολούθει νὰ συγρᾶξῃ εἰς τὴν γέφυραν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης ἐνσπεῖρον τὸν φόρον εἰς τὴν συνοικίαν.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν ὅστις εἶναι καὶ ἡ αἰτία τῆς φανταστικῆς, ἀλλ' ἀληθεστάτης μας ἱστορίας. Πρέπει ἀληθῶς νὰ εἴπωμεν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀκακίου ἐλυπήθη τὸν δυστυχισμένον νεκρὸν, τὸ αἶσθημα τῆς ἰσότητος δὲν τοῦ ἦτο ὅλως ξένον, εἶχε μάλιστα μερικὰ κάλλιστα προτερήματα, ἀλλὰ τὸ ἐλάττωμά του ἦτο νὰ μὴ θέλῃ ἐξ ὑπερηφανείας νὰ δευχθῆ ὅποιος ἦτο. Ὅταν ἔμαθε τὴν εἰδησιν ὅτι ὀλίγον μετὰ τὴν ἀκρόασίν του ὁ δυστυχὴς ὑπάλληλος ἀπέθανε, ὁ γενικὸς διευθυντὴς ἠσθάνθη τῶν συνειδήσεως καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμεινε βυθισμένος εἰς μαύρας σκέψεις. Ἴνα ἀποδιώξῃ τὰς σκέψεις ταύτας μετέβη τὴν νύκτα εἰς τὸ σπίτι ἐνὸς φίλου του ὅπου ἠλπίζε νὰ εὑρῇ καλὴν συντροφιά. Μετὰ τὴν διασκέδασιν ἐκεῖ καὶ μετὰ δύο-τρία ποτήρια σαμπάνιας ἐσκέφθη νὰ μὴ μεταβῆ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μέγαρόν του, ἀλλὰ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ ἕνα ἄλλον φίλον του, εἰς τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε μεταβῆ ἀπὸ πολλὸν καιρὸν. Ἀνέβη εἰς τὸ ἔλκυσθρον του καὶ ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην. Ἡ ἀμαξα ἀνεχώρησεν.

Αἴφνης ἠσθάνθη νὰ συλλαμβάνεται ἀπὸ μίαν δυνατὴν χεῖρα ἐκ τοῦ τραχήλου. Ἐστράφη καὶ εἶδε ἕνα μικρόσωμον ἄνθρωπον ἐνδεδυμένον μὲ παλαιὰν στολήν. Ἀνεγνώρισε μετὰ φόβου τὸν Ἀκάκιον, μὲ χαρακτηριστικὰ ὠχρά, πράσινα, φαγωμένα ὡς νεκροῦ.

— Τέλος σὲ κρατῶ . . . σὲ πιάνω ἀπὸ τὸν λαμόν . . . Θέλω τὸν μανδύαν μου . . . Δόσε μου τὸν μανδύαν μου.

Ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος ἠσθάνθη ὅτι θὰ τὸν ἔσκανε.

Μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἀφήρесе τὸν μανδύαν του καὶ ἐφώναξεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην :

— Γρήγορα στὸ σπίτι.

Ὅταν ὁ ἀμαξηλάτης ἤκουσε τὴν πηγυμένην φωνὴν διημέθνε τὸ ἔλκυσθρον του μὲ ταχύτητα βέλους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ φάντασμα ἔπαυσε νὰ ἐμφανίζεται. Ἦτο πασιφανὲς ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει παρὰ ν' ἀφαιρέσῃ τὸν μανδύαν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ. Ἐν τούτοις ἄλλα πρόσωπα ἐβεβαίουν ὅτι ἐνεφανίζετο καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς σκοπὸς ἔλεγεν ὅτι τὸ εἶδε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο νὰ τὸ συλλάβῃ ἠθέλησε νὰ τὸ παρακολοιθῆσιν. Τότε τὸ φάσμα ἐστράφη καὶ τὸν ἠρώτησε : «Τί θέλεις !» καὶ ἔδειξε τὴν φοβερόν του πηγυήν.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἡ σκιά αὐτὴ ἦτο ὑψηλοτέρα ἀπὸ τὸν τιλοῦχον σύμβουλον καὶ εἶπεν μεγάλην γενειάδα. Διήλθε μὲ μεγάλη βήματα τὴν γέφυραν Ὀβουσόφ καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη εἰς τὰ σκοτὴ τῆς νυκτός.

ΑΦΤΑΣΤΟΙ ΠΟΘΟΙ

Σ' ἐκείνηνα.

Στὸ κῆμα τῆς ἀγάτης ξαπλωμένος
Μὲ ὄνειρα φρικώδη στὴν ψυχῇ,
Στ' αὐτιά μου ἄκουγα ἀτελισμένους
Ὅλην τοῦ κόσμου τὴν φρενιὰ νὰ ἀντηχῆ.

Κι' εἶπα μὲ πόνο μουσικὸ στὰ στήθια,
Ἄχ ! πότε θὰ χαράξῃ μὴν Ἀδρῆ,
Νὰ βασιλέψῃ εἰς τὸν κόσμον ἢ Ἀλήθεια ! . . .
Καὶ νὰ χαθῆ τὸ φέμι' ἀπὸ τῆ Γῆ.

Καὶ τότε στὸ πλευρό σου ἐγὼ γυρομένος
Τὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου νὰ σοῦ ψάλλω,
Μὲ δόξα μὴ στιγμῆ στεφανωμένος
Κι' ἀμέσως νεκρικὸ στεφάνι ἄς βάλλω.

Κίμων Μπέλλας.

« Ἀργύρη . . . πολλὸ σ' ἀγάπησα . . . σὺν πεθάνω
νὰ μὲ θυμᾶσαι τὴν ἔρημ . . . » Σὺν παραμύθια.

Μικρὸ μικρὸ ἢ μοῖρά σου
σὲ κρέμασε σταυρὸ
στὸν παιδιακίσιον ὄμιό σου
μικρὸ μικρὸ σὲ πότισε
φαρμάκι καὶ σταυρὸ
ἔβαλε πάνω στὴ χαρὰ σου
νὰ σιγοκλαίῃ τὴν ἐρημιὰ σου.

Ἀργύρης Κόρακας.

Ἡ τιμότης διὰ τοὺς πλουσίους εἶναι ὅπως καὶ τὰ χειρό-
πια. Μερικοὶ τὰ φοροῦν ἵνα διατηρήσουν τὰς χεῖράς των κα-
θαράς, μερικοὶ δὲ ὅπως κρύψουν τὴν βρωμιὰ των.

Ο ΦΟΝΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΥΠΟ

ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

1909

Μάννα. Κοιμηθεῖτε, κοιμηθεῖτε. Οὔτε ψωμί ἔχουμε, οὔτε φωτιά, οὔτε σκεπάσματα.

Α' παιδάκι. Τὸ μεσημέρι μᾶς εἶπες ὅτι τὸ βράδυ θὰ φᾶμε.

Μάννα. Εἶπα γιατί νόμισα πῶς ὁ πατέρας σας θὰ φέρῃ ψωμί. Δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ φᾶμε.

Β' παιδάκι. Μὰ οὔτε αὔριο δὲν θὰ φᾶμε ;

Μάννα. Αὔριο ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ φᾶμε.

Γ' παιδάκι. Μὰ γὼ δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω ὡς αὔριο, ἔχουμε τρεῖς μέρες νηστικά καὶ κάθε μέρα μᾶς λέτε «αὔριο αὔριο» δὲν μᾶς λυπᾶστε ;

Μάννα. Σᾶς λυποῦμαι μὰ τί νὰ κάμω ; (Κλαίει).

ΣΚΗΝΗ Β'

(Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ Μάνθος.)

Μάνθος. (Μπαίνων μέσα). Κοιμηθήκανε ;

Παιδάκια. (Ὅλα μαζί). Ὅχι πατέρα. Πεινοῦμε ! κρούνομε !

Μάνθος. Κοιμηθεῖτε !

Γιαννούλα. Δὲν ἔφερες κᾶνα ψωμί Μάνθο ;

Μάνθος. Κατάρω ! κανένας δὲν μᾶς δῶκε.

Γιαννούλα. Τί θ' ἀπογένομε λοιπόν ;

λογιῶν φαγιά καὶ πιοτὰ καὶ μαλακὰ στρώματα καὶ σκεπάσματα).

Α' παιδάκι. Ἀλήθεια, μάννα.

Μάννα. Ἀλήθεια, παιδί μου.

Β' παιδάκι. Ὅταν πεθάνουμε καὶ μεῖς, θὰ μᾶς βάλῃ ὁ Θεὸς σὲ παλάτι καὶ θὰ μᾶς δίνη νὰ τρώμε.

Μάννα. Ναί, παιδί μου.

Γ' παιδάκι. Τότε καλλίτερον νὰ πεθάνουμε.

ΣΚΗΝΗ Δ'

(Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ Μάνθος. Εἰσέρχεται ὁ Μάνθος ἀγριεμένος κρατῶν δύο ψωμιὰ καὶ ἕνα κομμάτι κρέας ψητό).

Μάνθος. Σήκωσέ τα νὰ φᾶμε.

Γιαννούλα. Τ' εἶν' αὐτά ;

Μάνθος. Ψωμιὰ καὶ κρέας.

Γιαννούλα. Ποῦ τὰ βρῆκες ;

Μάνθος. Ἐνας πλούσιος μοῦ τᾶδωκε.

Γιαννούλα. Εὐλογημένος νᾶνε. Σηκωθεῖτε, παιδιά μου, νὰ φᾶμε.

(Τὰ παιδιά σηκώνονται, κάθονται ὅλοι στὴν

Μάνθος. Τί ἄλλο ; θὰ πεθάνουμε !

Γιαννούλα. Ντροπὴ νὰ τὸ λές ! Πρέπει νὰ ἐργασθῆς.

Μάνθος. Δὲν βρίσκω δουλειὰ.

Γιαννούλα. Ὅταν εἶχες δουλειὰ καὶ κερδίζεις ἀρετὰ ξενιχτοῦσες καὶ τᾶπινες ὅλα στὴν ταβέρνα μὲ τοὺς φίλους σου καὶ δὲν μᾶς κούργες ἐμένα νὰ κρύψῃς καὶ κάτι, τώρα πεθαίνουν τὰ παιδιά μας ἀπ' τὴν πείνα !

Μάνθος. Ἀφησέ τα αὐτά, μὴ μοῦ τὰ θυμίζεις.

Γιαννούλα. Νὰ μὴ σοῦ τὰ θυμίζω βέβαια γιατί αὐτὰ ποῦ παθαίνουμε τώρα εἶναι ἀποτελέσματα τῆς παραλυσίας σου. Πῶς δὲν σὲ δαεῖζουν τώρα οἱ φίλοι σου ;

Μάνθος. Δὲν ἔχουν λεπτὸ.

Γιαννούλα. Βέβαια ποῦ νὰ ταῦρουν, ἀφοῦ κ' ἐκεῖνοι εἶναι πειρὸ παραλυμένοι ἀπὸ σένα.

Μάνθος. Ἄφες τα αὐτά εἶπα. Τώρα τί νὰ κάμω ;

Γιαννούλα. Ἐνας πατέρας, ποῦ ἀγαπᾷ τὰ παιδιά του, ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί των.

ΠΡΑΞΙΣ Α'

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΜΑΝΘΟΣ, φτωχὸς ἐργάτης.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, γυναικὰ του.

ΜΑΡΙΚΑ, ΚΩΣΤΑΣ, ΠΑΥΛΟΣ, μικρὰ παι-
διὰ των.

Ένας νοματάρχης.

Τρεῖς χωροφύλακες.

Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ ἑλληνικὴ πόλι.

Σκηνοθεσία. Κάμαρα σ' ἓνα χαμῶσπητο, χωρὶς ἐπιπλα
καὶ μὲ τζάμια σπασμένα. Ἀπάνω σὲ μιὰ ψάθα
τρὶα παιδάκια μισογυμνά καὶ ἀγκαλιασμένα προ-
σπαθοῦνε νὰ κοιμηθοῦν. Κοντὰ των κάθεται ἡ
μάννα των μισογυμνὴ καὶ αὐτὴ καὶ σκελετωμένη
καὶ τὰ κυτᾶζει μὲ μιὰ λύπη ἀνέκφραστη. Εἶναι
νύχτα. Ένα λυγναράκι μικρὸ φωτίζει ἀσθενικὰ
τὴν κάμαρα. Έξω χιονίζει καὶ τὸ χιόνι μπαίνει
μέσα ἀπὸ τὰ σπασμένα τζάμια καὶ τὴ χαλα-
σμένη σκεπή.

ΣΚΗΝΗ Α'

(Τὰ τρία παιδάκια καὶ ἡ μάννα).

Α'. παιδάκι. Πεινῶ!

Μάννα. Κοιμήσου.

Β'. παιδάκι. Κρυόνω!

Μάννα. Κοιμήσου.

Γ'. παιδάκι. Πεινῶ! κρυόνω!

Καταχωρίζομεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ παραγωγικωτέρου τῶν
συνεργατῶν μας, κ. Δ. Παλαδοπούλου (Τυμφορησιῶ), ἐκ τῶν ἀρι-
στων μας δικηγόρων. Ὁ κ. Παλαδοπούλος πρῶτην φορὰν διὰ
τοῦ «Ἐπικαίρου», δὲν παρουσιάζεται εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον.
Ἐδημοσίωσεν ἤδη εἰς Ἀθηναϊκὰς καὶ ἐγχωρίους ἐφημερίδας καὶ
περιοδικὰ καὶ ἐξέδωκε συλλογὴν ποιημάτων, εὐμενῶς κριθεῖσαν,
ἐπὶ τὸν τίτλον **Τραγούδια τῆς ἀγάπης**. Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλ-
λον μας ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ἐν μονόπρακτῶν του δράμα, πλῆ-
ρες δραματικότητος, τὸ ὅποσον πιστεύομεν θὰ ἀναγνωσθῆ εὐχαρί-
στως ἐπὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Μεταξὺ τῶν δύο γεροντικῶν φροσιγρωμιῶν, τὰς ὁποίας ἐφαν-
τάζετο ἀντιθέτως διατεθειμένας, ἐπρόκειτο ὁ ἀγὼν. Ἄλλ' ἀπὸ
τοῦδε ὁ Τῶνης ἐρέμβασε περισσότερο ἢ ἐσκέπτετο. Αἱ εἰκόνας
τῶ ἤρχοντο σοφῶν καὶ ἀκούσιος, ἕνεκ τῆς λογικῆς σειρᾶς,
τῆς προκαλουμένης ἐνορευθῆναι διὰ τὰ ἐπέλη ἐν συμπεράσμα.
Ἐν μέσῳ τοῦ κενῶντος ἐκείνου ἀέλαμπαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
Μαργαρίτας, ἡ πύρα τῆς κόμης, τὸ σιελπὸν κροκέτον τοῦ πάπ-
που της, τὸ ξυρισμένο του πρόσωπον, αἱ βαθμιδῆς τῆς κλίμακος
μὲ τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων, τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Παναγίας μὲ
φροσιγρωμίαν ὡσεὶ ἀνθρωπίνην, οἱ σάκκοι τοῦ ἀλεύρου οἱ συσσω-
ρευμένοι παρὰ τὴν πλάστιγγα, αἱ φαβορίαι τοῦ πατρὸς του καὶ τὰ
χρονᾶ του τὰ γυαλιά, τὰ καρὲ τῆς γυαλίνας τοῦ Δούκα, χωρὶς ὄ-
μων· καὶ ἡ ἄλλοις αἴτη τοῦ ρεμβασμοῦ μὲ τοὺς ἐμπροσθενμένους
κρίκους ἢ ἀνακινουμένη καὶ παταγοῦσα, τὸν ἐκράτει ἀνηλεῆς εἰς
ἐργήγορον νασκώδη, μέχρις οὐ ἀναλάμψασα διὰ τῶν κενῶν τῶν
παραθῦρων ἢ αἰγῆς, τῶν ἐχάρισεν ὀλίγον ἔπνον.

Ε'.

Ἰσα μ' ἔδεκε! Ἰσα μ' ἔδεκε! ἔειπε βρονχηθῆ παρὰ τῆς Μαργα-
ρίτας ὁ Γιακουμάκης Στέφας, μαθὼν ἀπὸ ἑνακαλὸν φίλον, — ποτε
δὲν λείπον οἱ ἐδολογημένοι αὐτοί, — τὰ περὶ τῶν ἐρωτῶν της θου-
λήματα.

Ἦσα καὶ ἔλα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀνείχετο ποτε ὁ Γιακουμάκης,

καὶ ἦτο ἀπόλυτος κύριος νὰ μὴ τὸ ἀνεχθῆ. Ἰσα μ' ἔδεκε! Ἦμο-
ποροῦσε, νὰ συγχωρήθῃ κάποιον ἀντίστασιν, ἠμποροῦσε νὰ μὴ βια-
σῆ τὴν ἐγγονὴν του νὰ πάρῃ ὅποιον ἠθέλει ἐκεῖνος, ἠμποροῦσε,
παραβλέπων πάσαν ὑπόθεσιν πρὸς τοὺς Κατσουρελοῦς, νὰ φέρῃ νὰ
περῆν ὁ καιρὸς χωρὶς ἀπόφασιν, χωρὶς ἀπάντησιν, χωρὶς τέλος,
ἠμποροῦσε τὸ κάτω-κάτω νὰ τῆς δώσῃ ὅποιον θὰ ἠθέλει καὶ αὐτὴ
... ναι, ἀλλὰ ἴσα μ' ἔδεκε! Ἦτιμὲς μεσ' ἔς τὸ σπῆτι του δὲν ἐ-
σῆκονε αὐτὸς καὶ ἐπροτιμοῦσε νὰ τοὺς σκοτώσῃ ὅλους καὶ νὰ σκο-
τωθῆ ἑστέρα καὶ ὁ ἴδιος, — ἔτσι εἶπε τοῦλάχιστον, — νὰ νὰ μὴ γε-
λάσῃ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὶς ἄσπρες του τρίχες... Ἦταν καλὸς
γὰ τὴν τιμὴν τοῦ σπιτιοῦ του νὰ διώξῃ ὄχι τὸν Τοκαδέλιον, τὸν
Πατριάρχη τὸν ἴδιο!... Τὰ παιδιὰ δὲν ἔφταιγαν, τὸ ξέρεν ἦταν
βέβαιος ὅτι ἀγαπιούνταν ὡς ἀδελφία... μὰ τί νὰ τοὺς κάμῃ ποῦ
ὁ κόσμος εἶνε κακὸς καὶ οἱ γειτόνοι ἄρχισαν νὰ τοὺς κονβεντι-
λοῦν; «Τὶ εἶνε ἐτοῦτα που ἀκούω, πὸς Γιακουμάκη!» τοῦ εἶπεν
ὁ φίλος του. Τὶ νὰ τοὺς κάμῃς; Εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ φτωχοῦ ὁ
κόσμος δὲν πιστεύει καὶ ὅπου ἰδῆ ἀρένητῃ νὰ μπαίνην οὐ σπῆτι,
στοχάζεται χίλιες ἀτιμίες, — κόσμος κακὸς!

Καὶ πλήρης πείσματος εἰς τὰς σκέψεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἔβραζαν
μέσα του ἀπὸ χθές, ἐδούλευε τὴν προκίαν ἐκείνην ὀργίλον διὰ λε-
πίδος ἐδλνγίστον ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τοῦ Φαρμακείου, τὸν πολτὸν
τῆς κινήτης, τὴν ὁποῖαν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ χάμια. Ὁ ἄνθρωπος
ὁ δώσας τὴν παραγγελίαν, — χωρὶς διαβολάνθρωπος, ὁ ὁποῖος
εἶχεν ἄρρωστη τὴν γυναικὰ του, καὶ ἐν τῷ παρῶκαλι μὲ τὴν ψυχὴν
του τὸν Θεὸν νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸ περιττὸν της βάρους, ἐξώδευεν
ἓνα χρόνον τότε τοὺς κόπους του καὶ τοὺς ἰδρωτᾶς του εἰς τὰ Φαρ-
μακεία, — ἴσαστο ἐκεῖ πλησίον στηρίζων τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς
δοσφύρας καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐργασίαν μὲ ὄμμα ζοφερόν. Ἦν
ἦτο δυνατόν νὸ ρῆρῃ καὶ ὀλίγον φαρμάκι μέσα εἰς τὸν πολ-
τὸν ἐκεῖνον!... Ὁ δὲ Μαργῆς, ὁ ἀγαθὸς μαθητενόμενος, μὲ
κόμην χωρισμένην στὸ μέσον ἐπιμελῶς καὶ μὲ μίαν μικρὰ κο-
ραλίνην καρδίαν κρομασμένην ἀπὸ τὴν ἄλλοισιν τοῦ ὀρολογίου
του, ἴσαστο πλησίον τοῦ Γιακουμάκη, στηρίζων τὰ πόδια ἐπὶ
τοῦ ὀπισθεν ἐρμαρίου καὶ παρακολουθῶν μὲν καὶ αὐτὸς τὴν
κατασκευὴν τῶν σφαιριδίων, ἀλλ' ἐγείρον οὐχότινα τοὺς
μαύρους του ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἀπάναντι παρᾶδρον, —
κλειστὸν ἀκόμη δυστυχῶς... Ὁ Μαργῆς διέτρεχε τὴν περίο-
δον ἐκείνην τῆς ζωῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ εἰκόλος αὐτὸς
ἔρος τῶν παραθῦρων καὶ τῶν ὁδῶν εἶνε τὸ μόνον μέλημα.
Συνέθετε στίχους ζωολογίας, ἀπεσιθίξε ὄλας τὰς ἐρωτικὰς συλλο-
γὰς, ἀνεγίνωσκε τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐγραφε
νεκρολόγια ἐρωτικὰ γράμματα μὲ ἄνηθ καὶ ἀκροσυχιδας. Οὔτε
ἐπῆρχεν ἐλπίς νὰ παρῆθῃ κανονικῶς ἡ περίοδος αὐτὴ ἡ ρεαυική·
ὁ Μαργῆς ἦτο προφανῶς ἀπὸ τὴν πάσταν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων
ποῦ καὶ ἄνδρες ἐρωτολογοῦν ὡς παιδιὰ. Ὁ Γιακουμάκης ἦτο
πλέον ἀηλιτισμένος ὅτι θὰ ἐμάνθανε ποτε αὐτὸς καθὼς πρόπει
τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἂν δὲν ἦτο, κατὰ δυστυχίαν, ἐξάδελφος
τοῦ φαρμακοποιοῦ τρίτου, θὰ ἐφρόντιζεν ἐγκαίρως νὰ καταστή-
σῃ ἄλλον ἐκεῖ μέσα ἐπίδοξον διάδοχόν του.

Αἱ παλαιαὶ εὐρένοτοι πολυθρόναι, αἱ παρατεταγμένα ἔνθεν
καὶ ἔνθεν, ἦσαν ὄλα κενά, μὲ συμπεριεμένα προσκεφάλαια,
ἐγείρονια τὴν ἰδέαν καθύμνου ξαπλώματος καὶ φλυαρίας μα-
κρᾶς. Ἐνωρὶς ἀκόμη καὶ δὲν εἶχεν εἶθει κανεῖς, οὔτε ἰατρός,
οὔτε φίλος, οὔτε κἄν αὐτὸς ὁ κύριος Μαργῆδας, ὁ ἰδιοκτῆτης,
ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε ποτε νὰναλάβῃ ἐργασίαν παρὰ τῆς ἐνάτης,
πρὶν ἠθελε παίξει κανένα κροδόνι καὶ οὐνομιλήσει καμμίαν
ῶραν εἰς τὴν Λέσχην τὴν ἀπάναντι τῆς οἰκίας του Ἦλλ' οἱ
ἄνθρωποι του ἤδη εἰργάζοντο. Ὁ Παναγὸς, ὁ πολὺ ἀφελὴς
ἄπρητης, ἀπὸ μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐκοπάνιζε λιναρόσπορον,
ἀντηχοῦν δ' ἐκείθεν οἱ κρότοι τοῦ χαλκίνου του κοπάνου, πνιγμένοι
μὲν ὁσάκις ἐκτύπα εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἰγδίου, καθαροὶ δὲ ὡς
κώδωνος ὁσάκις προσέκρουε κατὰ τῶν πλευρῶν! Ἦτιμὲς τινὲς
τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου προσοπίπτονται πλῆγαι καὶ διαπερῶσαι τοὺς

Μάνθος. Ἀπόκαμα, τὸ μυαλό μου σταμάτησε,
δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα.

Γιαννούλα. Μάνθος δὲν εἶσαι ἄνδρας!

Μάνθος. Μὰ τί θέλεις νὰ κάμω;

Γιαννούλα. Νὰ πᾶς νὰ βρῆς ψωμί.

Μάνθος. Ποῦ νὰ τὸ βρῶ;

Γιαννούλα. Ὅπου μπορέσης. Μὴν στέκεσαι,
τρέξε, τὰ παιδιὰ μας πεθαίνουν, δὲν θὰ ταῦρη ἡ
αὐγὴ ζωντανά.

Μάνθος. Θὰ πάω, θὰ πάω. (Βγαίνει ἔξω).

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Ἡ μάννα καὶ τὰ παιδιὰ).

Α' παιδάκι. Μαννούλα μου πεινῶ!

Μάννα. (Φιλοῦσα αὐτό). Κ' ἐγὼ πεινῶ!

Β' παιδάκι. Μάννα κρυόνω!

Μάννα. (Φιλοῦσα αὐτό). Κ' ἐγὼ κρυόνω!

Γ' παιδάκι. Γιατί μᾶς γέλασες τὸ μεσημέρι
πὼς θὰ φᾶμε ἀπόψε;

Μάννα. (Φιλοῦσα αὐτό). Καὶ μένα μ' ἐγέλα-
σαν. Κοιμηθεῖτε καὶ σὺν φέρῃ ὁ πατέρας σας
ψωμί θὰ σᾶς ξυπνήσω.

υλοποιήσας ή τὰ χροσάλλινα άγγεια με τὰ χροματιστά ύδατα, εσορόπιζαν εντός του Φαρμακειου ποιηλόσχημα Ινδάματα. Το Ιδιαίτερον εκείνο κορμά των όμοιών, τó άποτελούμενον όμοίως εις κάθε φαρμακειον εκ των μάλλον επικρατουσών, έξουδετεροϋτο σήμερον υπό της ζωηράς άποφοράς του φανικου, του όποιου προσφάτως είχαν άνοιχθί έν δοχειον. Οί τοίχοι, οί γύρω γύρω σκεπασμένοι από ύψηλά ύαλόφρακτα έριόρια στηρίγμένα επί άλλων ευρυτέρων με κίτρινα φύλλα, άπετέλουν εκει παράτιν πλουσιάν ιδιοτρόπων και ποιηίλων φυλών και φυαλιδίων και δοχείων και κντίων μ' επιγραφάς λατινικάς μαύρας άναγνωσόμενας υπό τās ύάλους, άλλας επί σφραγιών μικρών, πολλά των όποιων δεν ήσαν καλά κλεισμένα. Και άπέστλιβαν ώσει μετά βίας, θαμβά κάπως υπό του χρόνου, τὰ άπλυτα ύαλώματα και τὰ βερνικώμενα ξύλα και αί άμαραι ποροσιάναι και οί κρυσταλλοι και αί μικρά ύδροαγνρομένα σφάισα της διακοσμήσεως, αί άντανακλώσαι στρεβλά και άλλουιμένα ώς εντός άσθενικου έργεφάλου τὰ περίξ άντικείμενα. Μεταξύν δέ όλων αυτών έλαμπε ζωηρός και ή φαλάκρα του Γιακουμάκη, κύπτιος επί της μαρμαρίνης τραπέζης, φαλάκρα την όποιαν περιέστεφαν τριχες τινες λευκαί ώς μετάξιναι, και την όποιαν, μη ύποφέρων υπό στέγην τó κασέτοι ούδδ θέλων έλαφρότερον κάλυμμα, άφρινεν ό κύριός της έτοι γυμνήν, ώς την ένθυμοϋνται από χρόνια εκει μέσα, τó στοιχειό του παλαιου εκείνου Φαρμακειου, τó όποιον είχαν άποτυπωθί διόζληρον, έλεγες, επί του έξωτερικου του Γιακουμάκη Στέφα.

Αίφνης ήροξεν ή θύρα και ό άπέναντι πραγματευτής, παχύς και κοντός άνθρωπος πολύ άστειος, χωρίς να εισέιδη έστιάθη παρα ή άνοιγμα και προτείονεν την γελαστήν του μορφήν, άπήργειλε με στόμφον :

« Είναι δέ μεγάλη και φοβερά και άπαραδειγματιστός;... »

« Αλλ' άντί της επί του αυτου τόπου συμπληρώσεως, την όποιαν κατά την συνήθειαν εκάστης σχεδόν ποσίας έπεριμενεν από τον Γιακουμάκη, ό γέρον άπήρτησε δύσθυμος :

« Κλεισε, σιός Πανλάκη, την πόρτα και μηάζει φαριάκι ! »

« Ο σιός Πανλάκης ύπήκουσεν, έκλεισεν, εισήλθεν. αλλ' επανέλαβε μ' έπιμονήν :

« Έινε δέ μεγάλη και φοβερά και άπαραδειγματιστός;... »

« Ο Γιακουμάκης ούτε τόρα δεν συνεπλήρωσε την φράσιν, αλλ' ειπε κινών σχελιαστικώς την κεφαλήν, έν φ' έστίαζε τὰ σφαιρίδια της κνίτης εντός του ξυλίνου κντιδίου :

« Αφσό με, σιός Πανλάκη, να ζήξ ! Έχω άλλον κάβουρα σήμερα στο κεφάλι μου... (Πενήντα τέσσερα λεφτά, άθροπέ μου!)

— Κάβουρα ; Παναγία βόθη ! Πρώτη μου φορά ποδ άκούο κάβουρα ζ' άνθρωπου κεφάλι. Μα μ' ούλο τον κάβουρα, τó οούκανε τάχα να πής έτοι για τó άντιέτι : ή πέμπτη εκείνη έντολη της αγάπης ! ;

Και ίκανοποιημένος πλέον διά την συμπλήρωσιν του ρητου, — έξ ενός εκκλησιαστικου λόγου, ό όποιος κάποτε τούς ειχε κάμει μεγάλην έντύπωσιν, — ό Πανλάκης έξέτεμψεν ένα γέλωτα ήχηρον και εξαελθόνεις επί μιας πολυθρόνας, έξεδίπλωσε τó μαδηλί του, κόκκινο μολιόρικο, και άπεμύχθη θορυβωδώς. « Ο Γιακουμάκης έξηκολούθει εσείον την κεφαλήν, χωρίς να ήξέυη κανείς άν τον έαντόν τον έσχετλίασε περισοότερον ή τον άνθρωπον με την διαρκή ένθυμίαν και τὰ άντιέτια του.

« Για κάθε κορμίμα χροιάζεται να ύπόσχη και ή όροζι », ειπεν άποφθεγματικώς

« Πιστεμέ μου, αφεντιζό ! » έπεκρότησεν ό χροικός έξεσόόμενος, άφού έπλήρωσε πέντε δεκάρες, μίαν πεντάρα, κ' έπήρε ύπόλοιπον έν μονόλεπτον.

« Και τί χροεία έχεις ενύ, πέο ντίο σάντο, να σου λείπη ή όροζι ; » ήρώτησεν ό Πανλάκης. « Η σταφίδα σου βράχηζε ή τó καράβι βοδύιαζε ; »

— « Όποιος έχει φαμελιά, σιός Πανλάκη, του βράζεται κάθε μέσα ή σταφίδα και του βουλιάνε τὰ καράβια... πιστεμέ μου !

— « Α, ναί... ναί πές, είνε ή φαμελιά, » ειπεν ό Πανλάκης ειρωνικώς. « Μορ' άκούς εκει κάβουρας και ή φαμελιά ! » Ας είχα κ' έγώ φαμελιά και άς έχορεύανε ζ'τό κεφάλι μου ούλοι οί καβούροι του ρεπάρον. »

Έκ τουτου έπιχείρησαν εκει εκ του προχείρου ν' άνατιζόνν οί δύο μίαν πρακτικην περι οικογενείας φιλοσοφίαν, — συνομιλία, εις την όποιαν εύελπισ επί του θέματος ό νεαρός Μαρής έροπτεν από καιροϋ εις καιρόν κανένα πόντο. Έν τφ μεταξύν ό σιός Πανλάκης έβρε την εύκαιρίαν να ένθυμηθί τὰ άντιέτια του, και να έρωτήση τον φίλον του άν αύριο θα έπήγαναν εις τον έσπερινόν του Αγίου Γρατιού, ό όποιος έμιατο να μεν δια ναόσκον έν συνουσία της πόλεως δυσαρνήμω, αλλά δεν ήτο λόγος αυτός να μη τιμάται και διά της παρουσίας των φιλακολούθων. « Ο Γιακουμάκης δεν έπεδοκίμασε την τόσην άκριβειαν και ειπε εις τον πραγματευτήν ότι πολύ πιθανόν να μη τον συνώδευε.

(ά: ολονθει).

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΑ ΗΛΥΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Τὰ Ήλύσια, ένθα κατοικεί σήμερον ό πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, είναι ένα από τὰ γνωστότερα μέγαρα και τὰ ιστορικώτερα της ύψηλίου. « Όλοι οί έπίσημοι έπισκέπται της μεγαλόπολεως, αυτοκράτορες, βασιλείς κλ. έν αυτώ θα συναντηθώσι μετά του πρώτου άρχοντος της Γαλλίας.

Χάρη των άγνωστών του « Έπικαιρου » καλόν κρινώ να κάμω στενήν περιλήψην της ιστορίας αυτου.

Τό περίφημον τουτο μέγαρον άνηγέρθη κατά τó 1718, βασιλείοντος Λουδοβίκου του 15ου υπό του άρχιτέκτονος Μολέ. Κείται επί της διαστανώσεως των οδών Αγίου Ονωριού και Μαρνή. Είναι ρυθμοϋ μικτου Λουδοβίκου 14ου και 15ου. Η κνορία του πρόσομφε μάλλον άπλή. Έσωτερικώς έχει μεγάλην πολυτέλειαν.

Τὰ Ήλύσια εκτίσθησαν έπίτηδες διά τον κόμητα δ' Έβρέ. Αργότερον έχρησίμευσαν ώς κατοικία της κυρίας Πομπαδόη και εις τον άδελφόν της Μαρκήσιον του Μαρνή. Κατά τó 1750—1754 διέμενον έν αυτώ οί έπίσημοι ξένοι και οί έκτακτοι άπεσταλμένοι των διαφόρων κρατών. Βραδύτερον ήγοράσθη παρα του χρηματιστου Βωζόν, κατά τó 1773, ένθα και διέμενον ούτος.

Κατά τó 1790 ένοικιάσθη εις την δούμισσαν των Βουρβόων.

Μετά την γαλλικήν επανάστασιν περιήλθεν εις χείρας του Έθνους, υπό του όποιου μετετράπη χάρην χρηματισμοϋ εις δημόσιον χορευτήριον, όπου ήδύνατό τις διά του άσημάντου ποσοϋ των 24 σολδίων να χορευήση και να πή και έν ποτόν συνάμα.

Τφ 1803 κατόκησεν έν αυτώ ό Ίωακείμ Μουράτ, όστις πέντε έτη βραδύτερον αναβιβάζετο εις τον θρόνον της Νεαπόλεως.

Μετά την Παλινόρθωσιν του 1848 έγέγετο ιδιοκτησία του κράτους και όνομάσθη Προεδρικόν Μέγαρον.

Κατά τó 1851 ή ιστορική του άξία έξυψώθη. Κατά την εποχήν ταύτην έν αυτώ έμμηχανεύθη τó κίνημα εκεινο του Δεκεμβριού, διά του όποιου έπρόκειτο να άναδειχθί αυτοκράτωρ της Γαλλίας ό Λουδοβίκος Ναπολέων.

Μετά ταυτα, επί δεκαπέντε έτη έμεινεν έρημον. Κατά τó 1867 έχρησίμευσεν ώς κατοικία των ξένων άπεσταλμένων διά την παγκόσμιον έκθεσιν.

Σήμερον δέ τὰ Ήλύσια είναι ή κατοικία του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Ξερόφυλλος.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Η εφορία της Μ. Σχολής έξέλεξεν ώς άντικαταστάτην του Δ. Μοστοάτου, τον κ. Παπακωνσταντινου. Το περιεμένομην. Έάν δεν ήτο ό εκλεγείς ό κ. Παπακωνσταντινου, θα ήτο άναμφιβόλος κάποιος άλλος εννοούμενος. Πέραν του κύκλου των εννοούμενων δεν ύπόσχη κανείς ό κατάλληλος. Διά τουτο και ή Μεγαλόνομος άντι να παρουσιάξη προσόδους, ήμέρα ή ήμέρα γάγει τó γρήγορόν της. « Όταν έννοηθί ότι οί διδάκοκτες ποτέτι να είναι νεοτεριστικώτεροι, να μη περιορίζονται εις ξηρούς τύπους και εις την ξήρανσιν των μυελών της νεολαίας μας, θα είναι πλέον άργά. Διά τουτο δεν εννοούμεν να θέσωμεν έν άμφιβόλω την άξίαν του κ. Παπακωνσταντινου, πολλοϋ γε και δεί, αλλ' ένθυμοϋμεν να τονίσωμεν την ανάγκην ότι οί καθηγηταί της μεγαλήτερας των σχολών μας πρέπει να άναζητούνται εις κύκλον ενούτερον, μεταξύν εκεινον των όποιων τὰ συγγράμματα κατέστησαν άναμφισβήτητον την άξίαν των. Διότι άλλως θα όπισθοδρομοϋμεν ενφ οι περι ήμάς θα προσδέονν καταπληκτικώς.

— Αποροϋμεν πώς ό Έλληνικός τύπος της πόλεως μας έλαβεν υπό σπουδαίαν έσποφν τó βρωμερόν άσθρον της « Βαλκάν ». Ημείς νομίζομεν ότι ούτε καν ό παραμικρότερος λόγος έπρεπε να γίνη περι αυτου. Μήπως οί κάτοικοι της Πριγκήπου και της Χάλκης ξαφνίζονται διαν άκούονν κατά τās μεταμοσηβρινάς ώρας ήχησας τινάς φωνάς ; Διατί λοιπόν ξαφνίσθηκεν ό τύπος μας ; Μια περιφρόνησις αιωπηλή θα ήτο καλόν μάθημα διά την Βαλκάν και τās όμοίας της.

— Μετ' ένχαριστήσεως έμάθομεν ότι δύο φίλιότιμοι νέοι, έχοντες πληρόστατα τὰ προσόντα, ό κ. Γιαννιός, πινχιόχος της Σορβόνης και ό συνεργάτης μας κ. Όμηρος Μπεκής, άριστοϋχος άπόφοιτος του Γαλλικου Λυκειου του κ. Φώο, ιδούσων έν Φανασίω νεκτερον σχολήν της γαλλικής. Πρός τουτο τó Οικονομικόν Πατοιαρχείον παρεχώρησεν εις αυτους την Μαρσάλειον σχολήν. Τά μαθήματα άρχονται από της 1ης άρξάμενον. « Όρα ενάξσεως των μαθημάτων ώροσθη ή 8η έσπερινή. Δεν δυνάμεθα παρα να συγχαρώμεν τους δύο αυτους προσδευτικους νέους, οί όποιοι διά της ιδούσεως της σχολής ταυτης προσφέρουν μεγάλας ύπηρεσίας εις τó Έθνος, τόρα μάλιστα που αί προπαγανδικαί σχολαί έντινονν τās δυνάμεις των προς έπιτυχίαν του σκοπου των. Έάν ή σχολή αυτη των κ. κ. Γιαννιου και Μπεκέ δεν περιορισθί μόνον εις νυκτερινά μαθήματα, αλλά εργάζεται συστηματικώς και την ήμέραν, τó έργον των δύο άξιολύτων νέων θα είναι πληρότερον.

— Σχετικώς προς την ύπόθεσιν Δεοτοϋνη και την εκλογήν υπό του κ. Παγατέλη ως παρέδρου δικαστου του κ. Παντερομαλή, φίλος δικηγόρος έστειλε την κατωτέρω έπιστολήν, την όποιαν δημοσιεύομεν ενχαριστικώς :

« Ο πρόεδρος του Έλληρ. Προξενικου Δικαστηριου κ. Παγατέλης, προκειμένου περι νέας δικής άφροσύνης την κληρονομίαν Δεοτοϋνη, επανέλαβε την πρώτην γκάφαν καλέσας και πάλιν ως

δικαστήν τον κ. Παντερομαλήν. Την πρώην αυτην του κ. Προέδρου δύο τινά θα ήδύνατο να δικαιολογήσων : ή άν ό κ. Παντερομαλής ήτο δεινός νομομαθής, κατήγετο δέ και εκ των Ιονίων Νήσων και έπομένως θα προϋτίμα αυτον διά να έχη κατά την διάσκεψιν, πλην των νομικών αυτου φώτων και την συνειδησιν των Ιόνων πολιτών ή άν οι δικηγόροι του Έλληρ. Προξ. Δικαστηριου δεν ένέπνεον έμπιστοσύνην. Το πρώτον δεν συμβαίνει, διότι ό κ. Παντερομαλής ούτε δεινός νομομαθής είναι, αλλ' έμπορος, ούτε Ιόνιος πολίτης τουλάχιστον' μάς μένει λοιπόν τó δεύτερο. « Αλλ' εάν οι Έλληνες δικηγόροι δεν έμπνέονν έμπιστοσύνην, πεπο ήμεις άποκροϋομεν, τότε ύφειλεν ό κ. Προέδρος εις ούδεμίαν ύπόθεσιν πολιτικήν ή ποιικήν να συμπληροϋ τó δικαστήριον δι' αυτών, διότι τó δίκαιον δεν κάμνει διάκριση ποσόν και κοινωνικόν θέσεων και ή έλευθερία του άτόμου είναι ιεροτέρα και πολυτιμώτερα των εκατομμυρίων.

« Η επανάληψις αυτη της γκάφας υπό του κ. Προέδρου είναι άνοχηρότης, άποτελεί δέ μίαν βαρειαν ύβρον εναντίον του ένταυθα έλληρ. δικηγορικου σώματος, ήν ούδαμω άλλωϋ θα ήτο δυνατόν δικηγορικόν σώμα να έσχη και να συνεργασθί πλέον μετ' αυτου. « Αλλ' εις την πόλιν μας, την πόλιν όλων των παραδόξων, όπο τó συμφέρον ύποσκελίξει την ύπόληψην και την τιμήν, οϋ μόνον τó ένταυθα δικηγορικόν σώμα έξεδέθη την ύβρον ταυτην, ως και μίαν άλλην, έπίσης βαρειαν, κατά τó παρελθόν έτος, αλλά θα διαλαούση ίσως και τους προς τον κ. Παγατέλην τεμενάδες του εις σημειον ύποταγής και ενγνωμοσύνης. »

— Αύριον Κυριακήν τελούνται οί γάμοι του ήμετερου άγαθητου φίλου και δραματικου συγγραφέως, εκ των άνωτέρων δέ ύπαλλήλων των σιδηροδρόμων Έθνηών Πελοποννήσου κ. Ζαχαρία Μαρνή, μετά της χαριτοβόρου και εύ ήγμένης δεσποτινίδος Έυφροσύνης Τζάλα. Οί νεόνυμφοι θα εγκτασταούν έν Αθήναις.

— Η εκδρομή του προσδευτικου σωματείου των έμποροϋπαλλήλων επέτυχε πληρόστατα. Από προίας μέχους έσπέρας ή ένθυμία των εκδρομέων ήτο άδιάπτωτος. « Όλοι έμειναν ενχαριστημένοι και έπιστοφροντες εις τὰ ίδια άπεκόμισαν τās λαμπροτέρας των έντυπώσεων.

— Πολύ δικαίως τὰ Ταταύλα όνομάσθησαν ή Ακρόπολις του Έλληνισμοϋ. Οί Ταταυλιανοί εκήρουνν τó μπιόκιστάς κατὰ του Μπομόνη. Δεν πίνονν πλέον μύθρον Μπομόνη από την ήμέραν που έφάνη τó Νέκταο. Και είναι εντυχιόμενοι διότι έβρον την εύκαιρίαν να ύποστηροϋνν ένα ελληνικόν προϋόν και να καταδιώξουν ένα ξέρον. Και τόρα οί συμπαθείς Ταταυλιανοί πίνοντες Νέκταο και ζαλιζόμενοι ένίοτε άπ' αυτό νομίζονν ότι ενόσονται επί του άρχαίου Όλύμπου. « Ένα πλέον περιεμένομην να συμπληρώσουν την έντυχίαν των, να δημογορηθί ένα δευτερον έργοσάσιον, τó όποιον να παρασκευάζη άμβροσίαν. Ας έλπίσωμεν ότι και ό πόθος των ούτος θα πραγματοποιηθί. »

— Έξεδόθη τó πρώτον φυλλάδιον των Ρωσοΐδων Παρθένων, τó άριστοϋργημα της κ. Α. Μ. Γκατέ, κατ' άριστοτεχνικήν μετάφρασιν του κ. Σ. Ι. Βουτυρά. Τιμάται 10 παράδες. Ζητήσατέ το από τους έφημεριδοπώλας και καπνοπώλας. Εκδότης Κ. Ν. Κόκκινος, Κορυσοϋ χάν, 3.

— Έξεδόθη τó 3ον φυλλάδιον του πνευματιστικου έργου Τα μετά θάνατον του Λέοντος Λενίς.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

Αίνιγμα άρ. 39.

Έπλάσθην ως ό Άδάμ,
Έροϋφθην ως οί τρεΐς παΐδες
εις την κάμνωσιν,
ήγχαριστήσα πολλούς,
άποθανούσα δέ
οϋδέεις μ' έθαρε.

Σωκρ. Χ". Γεωργιάδης.

Συλλαβόγριφος άρ. 40.

Δέο γράμματ' άν συνδέσης
πόλιν θε ναποτελέσης.
Ρωμιός του Σουρη.

ΛΥΣΕΙΣ 23ου ΦΥΛΛΟΥ.

Δεξιόγραφος ἀρ. 34. "Επίκαιρος,,.

Στοιχειώγραφος ἀρ. 35. Μήλος - Αήλος.

Ἀντιγραφωλόεσσα ἀρ. 36.

Π α ρ η ς	ρ ο μ ο ς
α ρ η ς	β ω δ ι
ρ η ς	σ ο ς
η ς	ς ω
ς	ρ

ΛΥΤΑΙ. Ἀναστασία Α. (ἀρθ. 34, 35, 36). Κούζος. (ἀρθ. 34, 35). Ν. Π. Ρ. Βόσπορος. (ἀρθ. 34, 35, 36). Θ. Π. Ρ. Βόσπορος. (ἀρθ. 34, 35). Χαλκίς (ἀρθ. 34, 35). Σωκράτης Χ'. Γεωργιάδης. (ἀρθ. 35, 36). Γεωρ. (ἀρθ. 34). Οὐδείς μηδεμία μηδέν. (ἀρθ. 34, 35). Σάββας II. (ἀρθ. 36).

Π. Ε. Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον κατὰ λάθος τὸ ὄνομα Πατριώτης παρεσέφρασε μεταξὺ τῶν λυτῶν.

ΑΣΤΕΙΑ

Ἐγώ, ἔλεγεν ὁ Εὐθύμης κοντιλῶν. ἔχω καλὰ διαθέσεις καὶ καλὰ αἰσθήματα... Μάλιστα, ἔχω πολυμελῆ οἰκογένειαν, διὰ τὴν εἶναι λοιπὸν ὑγιῆς ἢ οἰκογένειά μου πῖνον κάθε μέρα ἀπὸ ἓνα ποτήρι κρασί στὴν ὑγιάν ἑνὸς ἐκάστου. Καὶ τοῦτο μὲ ζοστίζει ἀκριβὰ. τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἡμερομισθίου μου.

Ὁ ἀνακριτής. — Κατηγορεῖσαι ὅτι ἔσπασες τὸ κεφάλι τοῦ ὑπαλλήλου σου μὲ τὸ σκουποπάνικο, εἶναι ἀλήθεια Ζουρλόπουλε;

Ζουρλόπουλος. — Μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοιως... κύριε ἀνακριτά, τὸ παιδί αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ νὰ μάθῃ τίποτα, εἶναι ἓνας βλάκας.

Ὁ ἀνακριτής (σοβαρῶς) — Δυνατόν, ἀλλὰ ἓνας βλάκας εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ὅπως ἐσὺ καὶ ἐγώ, κύρ Ζουρλόπουλε!

Τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν ἔγραψε τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς εἰς τοὺς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ εὐρισκομένους γονεῖς του: Δόξα σοι ὦ θεὸς τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ εἰς τὰς ἐξετάσεις. Καθηγηταὶ ἐνθουσιασμένοι. Ἐνεκα τῆς μεγάλης χαρᾶς τῶν ἐπιθυμοῦν νὰ μ' ἔχουν πλησίον τῶν καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος.

Εἰς ἓνα τῶν ὑπουργείων: Ὁ ὑπάλληλος κοιμᾶται ἐπὶ τῆς τραπέζης. Κύριος ἐλθὼν δι' ὑπόθεσιν τὸν ἀφύπνισεν. Ὁ ὑπάλληλος ὑπεροπτικῶς τότε λέγει: — Κύριε, σὺς προειδοποιῶ ὅτι, ὅταν ἐργάζομαι δὲν ἐννοῶ νὰ μὲ ξυπνοῦν...

— Ἀφοῦ ἡ λατινικὴ γλῶσσα εἶναι νεκρά, εἶτε μαθητῆς τις φρικωδῶς ἀπεχθανόμενος αὐτήν, διατὶ δὲν τὴν θάπτουν;

— Διατὶ οἱ Ἄγγλοι γράφουν τὸ μὲν Ἰνδὸς μὲ Η, τὸ δὲ Ἰνδίας χωρὶς Η.

— Διότι διὰ νὰ καταλάβουν οἱ Ἄγγλοι τὰς Ἰνδίας ἔπρεπε νὰ κόψουν τὸ κεφάλι τῶν.

Βραβεύουσι τὸν ἱατρόν, διότι κατορθώνει νὰ διατηρήσῃ τὸν ἀσθενῆ περισσότερον καιρὸν εἰς τὴν ζωὴν. Διατὶ δὲν βραβεύουσι καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀφοῦ διατηροῦσι τοὺς ἱατροὺς;

Ἡ γυναῖκά μου μὲ λέγει, ἐὰν πεθάνω δὲν θὰ νυμφευθῆ ἄλλον. Σκέπτεται οὕτω, διότι δὲν θὰ εὕρῃ ἄλλον ὡς ἐμὲ καλὸν ἢ ἀπὸ φόβον μὴ τυχὸν εὕρῃ τὸν ὁμοίόν μου;

Κάποιος ἔξιπτος περιηγούμενος διάφορα χωρία ἠρέσζετο νὰ πειράξῃ τοὺς ἀθῶους χωρικούς.

Μίαν ἡμέραν εἶπεν εἰς ἓνα χωρικὸν ὅτι ταυτιά του εἶνε πολὺ μεγάλα δι' ἓνα ἄνθρωπον, καὶ ὁ χωρικός ἀπήντησεν. Εἶναι ἀλήθεια, κύριε, καὶ τὰ δικὰ σας εἶναι πολὺ μικρὰ γιὰ ἓνα γαῖδαρο.

Διευθυντής. — Χθὲς ἐξήγησες ἀδειαν λέγων ὅτι ἀπέθανεν ὁ θεὸς σου, ἐγὼ ὅμως ἔμαθα ὅτι ὁ θεὸς σου ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ, ἄρα ἐφεύσθης.

ὑπάλληλος. — Μήπως τὸ ἴδιον δὲν εἶναι; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀπέθανεν.

Μαραγκός. — Θέλετε ν' ἀνοίξω τὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας; Ἐχάσατε τὸ κλειδί;

ὑπηρέτρια. — Ὅχι, ὅταν βγαίῃ ἢ κυρὰ μου στὸν περίπατο τὰ κλειδώνει ὅλα κ' ἔτσι τᾶφρε ἢ κατὰρὰ νὰ κλειδώσῃ μέσα τὸ Νικό μου.

ὑπηρέτρια. — Ἦλθα νὰ μάθω πῶς πάει ὁ κύριός σας τοῦ εἶναι ἄρρωστος.

Κυρία. — Πολὺ ἄσχημα, τὸν περιμένουμε.

ὑπηρέτρια. — Τί; εἶπατε νὰ περιμένω;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κορ. Π. Ν. Α. Πρίγκηπον. — Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας. Καθὼς θὰ εἶδατε δημοσιεύομεν κατὰ ἰδικὰ σας εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Τὰ νεοσταλέντα εἶναι περασμένα. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ στέλλονται τὴν τετάρτην. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ **Φονιά** καλὴ βέβαια, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσις; Πολλοὶ ἔχουν γράφει μὲ τοιοῦτον θέμα. Ἡμεῖς δὲν τὸ ἐγκρίνομεν, σεῖς τί λέγετε;

Κορ. Κ. Σ. Κ. Ζωγράφειον. — Ἐπιστολήν σας εἰλάβομεν, θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὰ γραφόμενά σας.

Κορ. Πληγωμένον Χρυσσατέον. — Παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς δηλώσετε τὴν διεθνηνὸν σας.

Κορ. Βασ. Μ. Κ. — Σὰς προεπιμένον, ἔλατε ὅποτε θέλετε. Περιμένομεν τὸ γέν σας ἔργον.

Κορ. Α. Δ. Ἐνταῦθα. — Ὅπως καὶ σεῖς καὶ ὁ Γ. Β. ὁδηγεῖται ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Καθ' ἐκάστην ἔρχεται τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ὁμιλεῖ. Προχθὲς, καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐδεικνυε σκολιὰν τινα ὁδὸν καὶ τοῦ ἐφιθύρῃσε: Μὴ ἀκοιούθει τὴν ὁδὸν ταύτην. Καὶ ὅμως ὁ κ. Γ. Β. δὲν ὑπακούει, ἐξακολουθεῖ νὰ βαίῃ ἐπὶ τῆς σκολιᾶς ὁδοῦ.

Ἡ «**Εὐδοκία**,» τὸ περιπαθέστερον τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, ἐξεδόθη ἀπὸ δεκαπέντε φιλῶν καὶ πωλεῖται εἰς τὸ **Γενικὸν Πρακτορεῖον** τῆς κ. Ἀγαθονίκης Χ. Χρυσανθοπούλου, Κιουτσούκ Γενί χάν, Κιουρκεπισίδικα.

Ἡ **Εὐδοκία** εἶναι μὲ σελίδες γεμάτες ἀπὸ χάρι, ἀπὸ γοητείαν, ἀπὸ κεφάλαια συναρπάζοντα, ἀπὸ ἐπεισόδια, ξετρολλαινόντα, ἀπὸ σκηρὰς μεθυσιτικᾶς.